

APOSTOLUL

CURIERUL ARHIEPISCOPIEI ORTODOXE ROMÂNE
DIN BUCUREȘTI

APARE DE DOUA ORI PE LUNĂ

Redacția și Administrația:
ARHIEPISCOPIA BUCUREȘTIOR

ABONAMENTUL

{ pentru preoți, diaconi și instituții 150 lei pe an
{ pentru cântăreți și paracliseri 100 lei pe an

Aniversarea a 10 ani de fericită arhipăstorie a I. P. S. Patriarh-Regent Miron

In ziua de Anul nou (1 Ianuarie 1930) Implinindu-se 10 ani dela suirea pe tronul de Mitropolit Primat al Ungro-Vlahiei a I. P. S. Nostru Patriarh și Inalt Regent, Preoțimea Capitalei și din toată eparhia au sărbătorit așa cum se cuvine acest eveniment epocal. In toate bisericile din Arhiepiscopia Bucureștilor s'au săvârșit rugăciuni de mulțumire (Te Deum) la ora 12 dimineața după terminarea Sf. Liturghii, după care preoții au ținut cuvântări ocazionale schițând întreaga activitate și strădanie pentru ridicarea Bisericii, în toate terenurile, a Inaltului Ierarh, timp de 10 ani de Arhipăstorie. Tot cu acest prilej, ca un omagiu amintitor pentru viitorime, s'a anunțat înființarea pe lângă fiecare oficiu protopopesc a unui fond cultural numit: Fondul Cultural Patriarhul Miron, menit să încurajeze și să premieze pe preoții ce se vor distinge mai mult în activitatea misionară și la cercurile pastorale. Modul de alimentare și distribuire a acestui fond se va anunța printr'un „Regulament Ulterior“.

Tot în aceiași zi, la ora 4 p. m. Preoțimea Capitalei, în număr de peste 120, împreună cu profesorii Facultății de Teologie cu decanul în frunte, directorul și personalul Internatului Teologic, directorul și profesorii celor 2 seminarii din București cum și eforii Seminarului Nifon, delegația

cântăreților bisericești cu președintele lor cum și organele de conducere ale Arhiepiscopiei, consilierii referenți cu cei doi P. P. S. S. Vicari în frunte, și Eforia și Consiliul Central Bisericesc, s'au prezentat în fața marelui ierarh al Bisericii aducând omagii de respect și recunoștință în sala cea mare a Palatului Patriarhal.

Atmosfera ce a domnit în sală, în tot cursul cuvântărilor ce s'au pronunțat a fost din cele mai înălțătoare. Inaltul Ierarh al Bisericii Ortodoxe, deși după multa oboseală din cursul zilei, totuși conștient de dubla și greaua sarcină ce-i apasă umerii, părea că cuprinde cu ființa sa, în acele momente întreagă răspundere și viitorul acestui neam.

Preoțime a ascultat pe păstorul său cu deplină religiozitate și părea că-i sorbea cuvintele blânde și îndemnătoare la continuarea muncii, cu și mai mult zel ca până acum.

Toți au și plecat dela această sărbătorire luând cu ei în suflete imagina măreață a ilustrului Arhipăstor, ca să le fie veșnic exemplu viu și îndemnător la aceleaș mari opere de jertfă și de dragoste creștină de care a dat dovadă șeful suprem, spre cinstea și înălțarea Sîntei noastre Biserici.

Cons. referent,
Pr. EUGEN BĂRBULESCU

Cuvântarea P. S. Vicar PLATON PLOEȘTEANU

*Inalt Prea Sfinția și
Prea Fericirea Voastră,
Părinte Patriarh.*

Nu o prescripție protocolară Ne aduce pe noi astăzi, înaintea I. P. S. V. pentru a Vă prezenta felicitări cu prilejul anului Nou și a împlinirii a 10 ani de la ridicarea și investitura Voastră, ca Mitropolit Primat al României întregite; ci dragostea evanghelică care să traducă în cinstirea, respectarea și venerarea celor Intâi Stătători în Biserica lui Hristos, Intâi Stătători, cari înzestrați de Providența Dumnezeiască cu mari și frumoase daruri le-a știut întrebuița și folosi, întru preamărirea lui Dumnezeu, a neamului și în îndrumări fericite pentru credinciosul popor.

Pentru scaunul de Intâi Stătător al Sfintei Noastre Biserici, nu numai dragostea oamenilor V'a indicat, ci Providența Dumnezeiască însăși V'a ridicat, ca de aci, de sus să folosiți talanții ce Vi s'au încredințat cât mai mult și mai bine pentru proslăvirea lui Dumnezeu între oameni și atunci când Dumnezeu va bine-voi să Vă cheme sus, să auziți dulcele glas al lui: „Bine slugă bună și credincioasă, peste puține ai fost pusă peste multe te voi pune. Intră întru bucuria Domnului tău“.

Treburilor bune ce ați inițiat și ați îndrumat în folosința bisericii și a neamului desigur, istoria bisericii și Instituția politică a Țării, le vor consacra cea mai frumoasă pagină ce va servi ca far luminos generațiilor ce vor urma.

Privind înfăptuirile din biserica noastră din cei zece ani trecuți sub oblăduirea I. P. S. V. cu drept cuvânt ne simțim îndreptățiți a Vă exprima felicitările noastre și admirația noastră, și nu mai puțin îngăduiți-ne și nouă să ne felicităm de a fi avut norocul să Vă dorim și să Vă aclamăm ca Intâi Stătător în Biserica Neamului Nostru.

Exprimându-Vă felicitările și admirația noastră pentru cele înfăptuite în cei 10 ani de Arhipastorie, dați-ne voie să Vă urăm pentru viitor: ani mulți plini de sănătate, voie bună și putere pentru lucrul ce Vă mai așteaptă, și Dumnezeu să Vă dea viață să ajungeți a vedea realizate în masa mare a preoțimei noastre: ordinea, disciplina și tot mai mult și mai cald atașamentul pentru altarul Sfintei Noastre Biserici Ortodoxe Române râvna pentru apostolat ca în vremurile de înălțătoare amintire a lui Veniamin Kostache din Moldova și Grigorie al IV din Muntenia

Intru mulți ani!

Cuvântarea P. S. Arhiepiscop-Vicar TITU SIMEDREA TARGOVIȘTEANU

Inalt Prea Sfințite Stăpâne,

E a zecea oară de când preoții Capitalei, în această zi de an nou, vin să depună înaintea tronului I. P. S. Voastre omagiul lor de recunoștință și sentimentele lor de devotament. Ca din glas de acioae, sub aceste bolți, răsună urarea lor „Intru mulți ani Stăpâne“ și nici o notă falsă n'a alterat involburările vocilor bărbătești, deprinse să slujească Domnului cu credință și Marelui lor Arhiepiscop cu dragoste și devotament.

La aceste urări, cu aceleași sentimente și cu același avânt, noi, Profesorii și Studenții Academiei de Muzică religioasă, Asociația Creștină „Patriarhul Miron“ și Federația Asociațiilor de Studenți creștini din România unim glasurile și rugăciunile noastre, ca bunul Dumnezeu să vă dăruiască ani mulți și fericți. Și vă încredințăm, că niciodată n'am urcat acest deal cu o mai nestăpânită bucurie și cu o voioșie mai

aleasă de cât azi. Fiindcă, fiecare din noi e conștient că ziua de azi însemnează pentru Biserica română nu numai o simplă zi de an nou, nu numai un simplu prilej de hiritisiri și urări de bine reciproce. Ci însemnează ceva mai mult. Foarte mult chiar. *Ziua de azi este aniversarea unui început de epocă nouă a Bisericii noastre.*

Se împlinește astăzi un deceniu de când, prin trecerea episcopului de Caransebeș în scaunul de Mitropolit al Ungro-Vlahiei și de Primat al României, *viața spirituală a neamului nostru a luat alt curs.*

De aceia,—cu toate că nenumăratele îndatoriri ce se cer satisfăcute, vă drămuește timpul în așa măsură în cât întâlnirea aceasta, spre regretul tuturor nu poate să fie atât de lungă pe cât am dori fiecare—, îngăduiți-ne, de această dată, să ne oprim ceva mai multșor la acest popas. Și mai îngăduiți-ne încă,—ca unor călători ce vin de departe și mai au încă drum lung de străbătut—, ca poposind la acest conac,

să lăsăm gândurilor noastre voia, ca să dapene epopeea unui trecut de silințe și de strădanii, de năzuințe și de înfăptuiri, cu care eroul acestei epopei și-a însemnat, ca cu niște pietre de hotar nepieritoare, drumul străbătut până aci.

* * *

Bunăvoința îngăduitoare a I. P. S. Voastre însă, îmi face sarcina grea. Fiindcă din noianul vremii de zece ani trebuind să desprind momentele caracteristice și să clasez evenimentele într'o ierarhie de valori, lucrarea de selecționare devine foarte dificilă. Căci, de ași începe înșiruirea în chip cronologic, austeritatea datelor statistice și de cronologie nu pun în totdeauna în relief însușirile caracteristice ale unei vremi; iar, ca să desprind din totalul evenimentelor numai pe cele mai principale, mă tem să nu păgubesc însăși tezei ce mi-am propus să înfățișez. Fiindcă, toate sunt înșiruirii firești ale aceleiași activități și coordonatele aceluiași rezultat.

Pentru aceia, rugându-vă smerit a-mi ușura sarcina îngăduiți-mi, ca mai întâi așezând pe eroul acestei epopei în mediul în care a fost obligat să creeze noua epocă, prin metoda comparativă să dăm contur și să punem în relief caracterele deosebitoare ale acestei epoci noi.

* * *

Mai întâi: unde se găsea Biserica noastră acum zece ani în urmă?

Înalt Prea Sfințite Stăpâne,

Războiul de întregire națională găsește Biserica într'o vreme când încă nu se vindecase de rănilor picinuite de o serie de întâmplări nenorocite. Zdruncinată profund de aceste întâmplări, ierarhia bisericească, de toate treptele, ajunsese să însemneze în viața socială română atât cât îngăduia buna dispoziție a cutărui funcționar de mâna a doua din Ministerul Cultelor și Instrucțiunii. Din tot patrimoniul moral și material, Bisericii îi mai rămăsese doar sfintele Taine nesecularizate. Deposedat de mai toate atributele arhieresti, ierarhul se bucura în fața subalternilor săi de prestigiul redus de funcționar subaltern al Administratorului Casii Bisericii, și cu o autoritate și voință ce putea fi anulată de cel mai mărunț politician. Un preot cu întinse legături de familie putea mai mult de cât un Primat. Un triumvirat teologic exploata slăbiciunile ierarhiei, cultivând intriga și zavistia. Biserica învățătoare întreagă, în alcătuirea ei administrativă, constituia zestrea partidelor politice, și odată cu plecarea partidului dela putere, o preeminentă întreagă se opera în personalul administrativ și

judecătoresc al Bisericii, dela directorul de cancelarie până la subprotoiereu. O indispoziție a Administratorului Casii Bisericii, sau o intrigă țesută pe lângă vre-un ministru, împotriva Primatului, găsea întotdeauna o uneltă în Sinod, care să-i facă zile amare și să-i paralizaze orice veleitate de mai bine. La înaltele trepte ierarhice ajungeau nu cei mai dotați, cei mai bine pregătiți, ci cei care știau să-și asigure sprijinul câte unui politician puternic. De aceea; vocațiile pentru călugărie printre elementele culte și oneste, din care să se recruteze viitori ierarhi; erau aproape neexistente.

Din cauza acestei stări de lucruri, o atmosferă grea apăsă asupra credincioșilor și clericului. O moleșală generală coprinsese întreaga Biserică și pe fața oricărui cleric se putea citi mahnirea neputinței. De aceea, din serii întregi de absolvenți de seminaru de din nainte de război, foarte puțini au intrat în preoție. Iar, golul cel mare de preoți, ce s'a simțit imediat după război, nu a fost cauzat numai de decesuri, ci, mai ales, de faptul că cei chemați, cei pregătiți de seminarii să umple golurile, renunțaseră la preoție pentru alte cariere. Clerul, și sus și jos, tânja; și lipsa de prestigiu sacerdotal paraliza orice activitate mai idealistă. Amvonul era murt, literatura teologică sarbădă; iar de o activitate socială, nici nu putea fi vorba. Preoțimea rurală da oarecare semne de viață; dar și acolo sub tutela școlăii și a învățătorului și în profitul moral al altcuiva, de cât al Bisericii.

Înalt Prea Sfințite Stăpâne,

Nu e în intenția mea să-mi calomniez Biserica. Doamne ferește! Din potrivă, când îmi aduc aminte de acest frist trecut, mă doare ca de o tristă experiență; și când mi-aduc aminte de neagra realitate, în care se sbătea Biserica acum douăzeci de ani în urmă, mă cuprid fiori. Aceste suferințe morale erau atât de violente, în cât, nici nu mai băgam în seamă pe cele materiale, care, și ele, nu erau mai pe jos.

Așa ne-a găsit marele războiu.

Am intrat în războiu cu tot avântul tineretii și cu toată nădejdea, că jertfele războiului vor spăla greșelile trecutului și vom fi din plin recompensați. Și în adevăr, din punct de vedere național am eșit din război cum nu se poate mai bine. Apoi, experiența războiului a deșteptat în om simțăminte religioase nebănuite. Preoțimea care a făcut războiul, cot la cot cu tot tineretul acestei țări, izbutise — prin devotamentul ei — să risipească multe prejudecăți false despre cler și Biserică. Și ne-am întors din războiu cu credința, că zorile unor zile mai bune se arată

la orizontul Bisericii. Dar ce folos! Peste aceste zori, nori grei de plumb apăsau. Aci, la București, în teritoriul ocupat de inamic, se săvârșiseră greșeli care anulau toată bruma de prestigiu căpătată cu grele sacrificii. Imi aduc aminte cu durere de acea zi de Noembrie, 1918, când însoțeam întoarcerea victorioasă în București a oștilor Marelui Rege Ferdinand. Era prima oară când vedeam Bucureștiul după doi ani și ignoram cu desăvârșire cele ce se petrecuseră aici. Noi, cei de pe front, n'am știut nimic de cele întâmplate. Intram triumfători în București și lumea plângea de bucurie. Dela această bucurie însă Biserica lipsea. Bisericii îi era interzisă participarea la bucuria victoriei. Pentru ce? se știe... Destul că Biserica pierdea participarea la beneficiile morale ale războiului, și la o reabilitare onorabilă. Ce a mai urmat? iarăși se știe.....

Inalt Prea Sfințite Stăpâne,

Aceasta era moștenirea ce vi se transmitea acum zece ani. De ar fi fost o moștenire materială, de sigur că toată trebuia primită sub beneficiu de inventar. Dar era o moștenire morală. Cu creditorii materiali mai faci — ce faci: te mai învoești, mai amâi scadențele până ce, în fine, o lichidezi cu față curată. Dar cu creditorii morali, ce faci?... Și când cel mai mare creditor este însuși Dumnezeu?!

Nu știm ce veți fi simțit I. P. S. Voastră după ce s'au stins luminile sărbătorii de investitură de acum zece ani și după ce ați cunoscut cu ce schimbaserăți tihnită, înfloritoarea și bine gospodărita eparhie a Caransebeșului. Dar ne închipuim, că altul mai slab de înger, de a doua zi ar fi plecat — de s'ar mai fi putut — înapoi la Caransebeș. Confident al I. P. S. Voastre în momentele de răgaz, după încordatele ceasuri de muncă în șase ani de zile, de când ați binevoit a mă primii între slujitorii I. P. S. Voastre, am întrevăzut adesea imensele eforturi ce a trebuit să faceți, pentru a repara un trecut atât de greu și pentru a pregăti Bisericii o strălucire atât de limpede, atât de curată, atât de frumoasă și într'un timp atât de scurt, ca cea de azi.

Au trecut numai zece ani, de atunci de când vântul șuera prin toate încheeturile acestei modeste case, care, parcă în glumă se numia „palat mitropolitan“; de când trebuia să împrumutați dela domnul Intendent o linguriță pentru dulceață, sau o față de pernă, —și ce schimbări radicale! Ce prefaceri s'au operat! Dar, dacă aceste schimbări materiale sunt perceptibile pentru toată lumea, — și totuși nu acestea au făcut grija de căpetenie a solicitudinilor I. P. S. Voastre —, rămâne dincolo domeniul celalt, al valorilor morale, al intereselor generale ale Bisericii ortodoxe,

atât române cât și ale celei generale, care s'au prefăcut, s'au îmbogățit și au crescut în acești zece ani de binecuvântată arhipăstorie în așa chip, în cât, dacă n'am trăi într'o lume prea complicată, într'o lume prea pozitivistă, ar trebui să admitem, că între calitățile cu care Dumnezeu V'a dăruit, darul facerii de minuni nu este cel mai mic.

* * *

1. Fiindcă, Inalt Prea Sfințe, în jurul unei Biserici cu prestigiul redus, precum văzurăm, dela care nici una din Bisericile noilor provincii, — toate aflătoare într'o stare materială și morală neasemănat superioară, — nu putea aștepta nimic bun, din momentul ce acestei Biserici i se dă o căpetenie de măsură I. P. S. Voastre, toate se grupează în jurul ei și așteaptă de aci noua îndrumare de viață. Înainte ca organizarea politică a noului stat român să se fi consolidat deplin, toate Bisericile noilor provincii renunțau la autonomia lor și reintegrau laolaltă unitatea spirituală a neamului nostru, în Sfântul Sinod dela București, sub auspiciile I. P. S. Voastre.

Ce farmec, ce vrajă persuadează Biserica ardeleană, autonomă de când nimenea nu poate spune, să renunțe la autonomia ei și să intre în ritmul unei Biserici care era secularizată până în altar?... Ce farmec, ce vrajă convinge Biserica bucovineană, cu un mitropolit cu blazon de noblețe, cu zestrea pe care i-o făcuse Alexandru-cel-Bun și Ștefan-cel-Mare intactă, să renunțe la autonomia ei seniorală și să primească a intra în jurisdicțiunea unui Sinod de ale cărui greșeli ne cutremurăm azi?... Ce farmec, ce vrajă impune Bisericii basarabene, covârșită de mirajul unei Biserici cu 150 milioane de credincioși, cu un cler cu privilegii de castă, trecută prin spuza ideilor revoluționare de autodeterminare și autonomie, să abdice la toate, și să-și plece capul în fața scaunului din București?

E ceva nou la București. Și, instinctiv, toți au intuită că noul conducător al Corăbiei Bisericii ortodoxe române, e un pilot încercat, în mâinile căruia poți, fără grijă, să-ți încredințezi viața și onoarea. Sfântul Sinod și România nouă avea un *adevărat* Primat.

* * *

2. Cu aceasta se așează piatra de temelie a viitoare organizațiuni unitare și autonome a Bisericii ortodoxe din noua Românie și chiar îndată încep consultațiile și studiile viitoare organizații.

De sigur, astăzi când privim la starea de lucruri, ni se pare că așa a fost de când lumea, ceiace probează trăinicia operei înfăptuite. Dar când ne întoarcem înapoi privirea, la ceiace era acum zece ani în urmă, ne dăm seama ce greutate enorme au trebuit

să fie învinse. Ce probleme greu de soluționat se puneau și ce dificil era să topești într'un singur tipar trupuri de Biserică trăite în tradiții răzlețite sute și mii de ani! Și cu toate acestea, omul de la care toată lumea așteptă îndreptările necesare; Ierarhul de la care toată lumea așteptă inițiativele în vederea unificării și organizării Bisericii interne, nu numai că nu se da înlături dela împlinirea așteptărilor puse într'însul, dar mai găsea timp și putere, ca să depășească fruntariile Bisericii naționale și să ia inițiative și să dea directive de urmat pentru întreaga Biserică ortodoxă de pretutindeni.

Lumea în general cunoaște și își aduce aminte despre Conferința panortodoxă din Mai 1923, ce a fost convocată la Constantinopol și s'a ținut sub președenția Patriarhului Meletie, pe atunci al Constantinopolului. Dar nu trebuie să uite că inițiativa e dată de aci de la București. Și dacă ortodoxia, dela 1642 abia la 1923 a mai fost în stare să-și mai adune încăodată reprezentanți, spre a discuta chestiuni de interes general ortodox, apoi aceasta se datorește inițiativei luată de I. P. S. Voastră, care, prin o scrisoare irenică adresată tuturor Patriarhilor și Întiilor Stătători ai Bisericilor ortodoxe surori, numai la șase luni de la luarea în mână a destinului Bisericii române, puneți la ordinea zilei *necesitatea convocării unui sobor al întregi Biserici Ortodoxe Răsăritene*. Ba mai mult: în nouă puncte fixați chiar programul de lucru al acestui sobor, dintre care primul: *îndreptarea calendarului Iulian* e azi fapt împlinit pentru cele mai multe dintre Bisericile ortodoxe și un punct definitiv câștigat pentru întreaga ortodoxie.

Dar cineva s'ar putea întreba: ce valoare dăm noi acestei inițiative?

1. În primul rând, valoarea ei se vedește din entuziasmul extraordinar cu care ea a fost primită de toate Bisericile ortodoxe;

2. apoi, a probat că Biserica română, prin Capul ei, are noțiunea clară a nevoilor generale și sensibilitatea cea mai puternică a ecumenicității ortodoxe și, în sfârșit,

3. inițiativa a fost ca un fulger în noapte neagră, care a trezit dintr'o dată, în toată lumea, interes pentru problemele generale ale ortodoxiei.

În sine inițiativa aceasta pare un lucru foarte simplu. Simplu ca oul lui Columb. Dar trebuia un Columb ca să arate ortodoxiei întregi această simplitate. Și tocmai în simplitatea ei, stă marea ei. Azi toată lumea vede ce lucru simplu este acesta. Dar de ce acum zece ani, nu s'a găsit nimeni în toată ortodoxia să ia această inițiativă, *fără numai Primatul României?* În mod natural Patriarhul ecumenic era dator să facă primul pas. De ce nu l-a făcut? Inprejurările politice din anul 1920 îi erau destul de

favorabile. La Constantinopol se făceau în vremea aceea chiar pregătiri pentru reînceperea slujirei Sfintei Leturghii în Sfânta Sofia, întreruptă în ziua de 29 mai 1453, când Constantinopolul a fost cucerit de turci și Aghia Sofia prefăcută în geamie turcească.

Urmările acestei inițiative, afară de cele pe care le văzurăm, se definesc printr'un spor de prestigiu al Bisericii ortodoxe române în fața tuturor popoarelor ortodoxe în măsura cum nu l-a avut niciodată. Vechiul prestigiu era în funcție de imensele beneficii materiale, pe care tot orientul creștin le trăgea din Țările românești; noul prestigiu e în funcție de superioritatea morală pe care I. P. S. Voastră ați izbutit să o dați Bisericii noastre. Deci un prestigiu și ca esență și ca origină mult mai superior și mai trainic. Cine a cutreerat Orientul creștin ortodox în ultimii ani știe, prin experiența proprie, că grăesc adevărul. Și să nu se mire nimeni, când va afla că azi tot Orientul creștin ortodox așteaptă inițiative și îndrumări de la București. Prezența la investitura I. P. S. Voastre ca Patriarh a întregii Bisericii ortodoxe Răsăritene, într'un moment când nici nu se putea măcar întrevede ultima glorioasă ascensiune a P. F. Voastre, e dovadă de cât prestigiu ați dat Bisericii noastre în fața neamurilor ortodoxe, din prestigiul propriu al I. P. S. Voastre.

* * *

III. Personal nu cunosc lucrurile din Biserica noastră de prea mult timp. Însă, de 23 ani, de când am intrat în preotie, cred că nu mi-a scăpat nimic neobservat din întâmplările bisericesti. Și dacă termenii mei de comparație se împletesc cu datele acestor două decenii, e că vreau să mă mărginesc exclusiv la limita unei experiențe personale.

În prima decadă, precum am spus, nu poate fi vorba de o acțiune socială a Bisericii. Iar poporul ajunsese să creadă, că clerul nu este în stare să depășească cadrul exclusiv al chestiunilor bisericesti. Termenul acesta „bisericesti“ avea un înțeles foarte mărginit și chiar puțin cam peiorativ: ritual, gospodărie bisericască și atât. Lucrarea socială creștină, activitatea culturală creștină, aceia purta denumirea de „extrabisericască“ și despre ea se vorbea numai în teorie de un grup restrâns, ca într'un cerc de inițiați. Și dacă, pe ici pe colea se găsea câte un cleric ca să o facă, — o făcea nu în calitatea lui de preot și nici sub pecetia Bisericii. Era o lucrare pur personală și în beneficiul moral al Ministeriului Instrucțiunii sau al Casii Centrale a Băncilor Populare.

Adevărata lucrare socială a Bisericii începe cu I. P. S. V. Cel dintâi exemplu ne-a venit dela I. P. S. Voastră.

Vlădicii din România veche asemenea făceau parte,

ca și cei de acum, din Parlament. Dar în fața problemelor mari sociale și politice ale țării, nu-mi aduc aminte ca vreunul să fi pus vreodată problema creștină. Cuvântul lor se auzea numai când era vorba de câte ceva, care interesa direct cele bisericești, cum d. ex. răposatul întru fericire episcopul de Argeș, Calist care a ținut odată o mișcătoare cuvântare despre salariile preoților. Dar, cât pentru o participare activă la marile probleme și evenimente sociale și politice ale țării, acelea erau ca un fel de „tabu“ pentru senatorii de drept ai Bisericii. Și au fost și atunci momente mari și grele: 1907, legislația agrară-tărănească; războiul balcanic cu tratatele de pace ce au urmat, etc.

O activitate largă socială, curagioasă, puternică, metodică, perseverentă și de liinii largi și multiple, care a cuprins ca într'un mare părjol toată țara, dela un capăt la celalt, începe numai de acum zece ani încoace și direct din exemplul personal al I. P. S. Voastre. Fiindcă, încă înainte de a veni Primat al României, I. P. S. Voastră a rostit un zguduitor discurs în Parlament pe chestiunea împărțirii Banatului între Români și Sârbi, și, pentru prima oară luam cunoștință de un Vlădică ortodox român, care depășește cadrul „bisericesc“ și spune în fața țării cuvântul Bisericii pe o chestiune politică. Era ceva absolut inedit. Mirați și uimiți priviam cum croiți Bisericii un drum nou în societatea românească. De acum Biserica nu va mai fi absentă dela nici o problemă mare, care interesează țara și neamul. Adică, Biserica ese cu „naia la larg“ să arunce mreața ei sfântă și dumnezească în conștiința țării și să pretindă realizarea „Împărăției Tatălui“ nu numai în ceruri, ci și pe pământ. Adică, ca acel Sfânt Nicolae din anecdota rusească, părăseați atitudinea de ieratică izolare în care se ținuseră Vlădicii de mai înainte și pășeați în făgașul vieții zilnice, să ajutați la carul țării, înțepnit în noroiul nevoilor de toate zilele, punând în fața conștiinței neamului românesc valorile morale ale creștinismului: iubire, credință și speranță. Din această latură a realizărilor I. P. S. Voastre, ni s'au deprins, ca program de lucru și de înfăptuire, două mari principii: 1. *Nație și Biserică*, și 2. *Credință și Faptă*.

Prin urmare ați creat prin acesta o Biserică activă. Adică: Biserica luptătoare din formula dogmatică a devenit, prin exemplul și îndemnul I. P. S. Voastre, o idealitate activă.

Prin aceasta s'a descoperit conștiinței neamului nostru că Biserica și Credința nu este o simplă haină de sărbătoare, bună de îmbrăcat la zile mari, ci este un aluat menit să dospească întreaga frământătură a vieții nației românești. Prin aceasta s'a descoperit clerului Bisericii noastre, că sublimitatea

culturii ortodox trebuie însoțită de puterea convingătoare a „Faptei“ și a exemplului.

* * *

Inalt Prea Sfințite Stăpâne,

Așa dar, rezumându-mă, după slaba mea putere de pătrundere, acestea sunt notele dominante care caracterizează noua epocă, pe care ați creat-o I. P. S. V. Adică:

1. Unirea sub o singură oblăduire centrală a celor patru Biserici provinciale, și consolidarea acestei uniri prin organizarea metodică, din toate punctele de vedere, a întregii vieți bisericești din România nouă;

2. Dobândirea unui prestigiu covârșitor în toată lumea ortodoxă, prin inițiativele și înfăptuirile pornite de la București și

3. Pogorârea Bisericii în mijlocul vieții poporului românesc de toate clasele și acțiunea de încreștinare a vieții moderne, prin răspândirea virtuților evanghelice și prin propovăduirea, cu fapta și cu cuvântul, a Invățăturii creștine.

Duh de organizare, duh de inițiativă și duh de înfăptuire. Iată roadele *viei* pe care bunul Dumnezeu V'a dat-o în grijă acum zece ani.

Aceste note caracteristice, ca trei mari fluvii de apă dulce, udă câmpul Bisericii ortodoxe române și, într'un timp atât de scurt, l-au desțelinat, l-au lucrat și l-au făcut să rodească roadă binecuvântată.

a) Din cel dintâi a eșit: Autonomia Bisericii, cu restituirea tuturor drepturilor canonice; Legea și Statutul de organizare, care chiamă la lucru în via Domnului pe toți cei în Hristos botezați în dreapta credință; Inmulțirea Eparhiilor; Premenirea Inaltei Ierarhii cu Ierarhi vrednici și distinși; Premenirea, înmulțirea și organizarea modernă a administrației și justiției bisericești; Organizația mănăstirilor, și, lucru capital, *înlăturarea politiceii din Biserică*.

b) Din cel de al doilea a eșit: Inițierea unui sobor ecumenic ortodox; conferința panortodoxă dela Constantinopole din Mai 1923; Indreptarea, cu consensul întregii Biserici ortodoxe, a calendarului iulian și adoptarea lui de cele mai multe Biserici ortodoxe surori; Menținerea în Constantinopole a Patriarhiei ecumenice, și, lucru de căpetenie, creerea „din pajiște“ — cum zice o veche vorbă românească, — a unui prestigiu al Bisericii noastre în lumea ortodoxă, cum nu l-a avut până la I. P. S. Voastră.

c) Din cel de al treilea a eșit: O activitate culturală și socială creștină în masele poporului fără precedent; o autoritate morală a Bisericii asupra societății românești inedită; o organizare a învățământului teologic și a celui religios în școalele publice; crearea a numeroase societăți de viață creștină,

cercuri pastorale ; cercuri de studii și societăți de studenți creștini ; reînvierea Revistei „Biserica ortodoxă română“ ; înființarea a numeroase organe de presă bisericească ; înflorirea literaturii teologice prin lucrări de valoare ; înmulțirea facultăților și a catedrelor de teologie, a seminariilor teologice, a Academiiilor teologice și a școalelor de cântăreți bisericești ; înființarea seminariului monahal, a Academiei de muzică religioasă ; a Institutului Biblic și de Misiune ; a corpului misionarilor și a congreselor misionare ; burse de studii teologice în streinătate și schimb de studenți teologi ortodoksi ; misiuni și delegațiuni în streinătate ; participarea clerului și a Bisericii în toate domeniile de activitate socială, culturală și morală a nației noastre ; fapta milei creștine și, în sfârșit, lucrul cel mai de căpetenie, deșertarea Bisericii și a clerului în viața neamului și a Țării.

Toate aceste tonuri fundamentale înscrise pe portativul Bisericii ortodoxe române cântă un imn de preamărire pentru alcătuitoarea lor, mai just : pentru creatorul lor, — și, în mii de nuanțe și modalități se urcă și crește neconținut până în culmea cea mai înaltă, — până la ridicarea Bisericii ortodoxe române la rangul de Patriarhie și a făuritorului ei la Înalta vrednicie de Patriarh.

Știu și cunosc cum a ajuns Biserica noastră la această treaptă și — cerându-vă ertare pentru indiscrețiune, — voiu destăinui aci ceia ce știu : Biserica ortodoxă română a ajuns Patriarhie, nu pentru faptul că azi e cea mai puternică Biserică ortodoxă ; nici pentru faptul că e cea mai bine organizată — deși și una și cealaltă e din vrednicia I. P. S. V. Ci, pentru faptul ca a avut norocul să Vă aibă pe

I. P. S. Voastră în capul ei. Și tot pentru aceleași considerațiuni, atunci când Marele răposat Regele Ferdinand și Țara au trebuit să constituie M. S. Regelui Mihai un consiliu de Regentă, care să exercite toate prerogativele regale, pe tot timpul minorității M. Sale, ochii tuturor s'au oprit asupra Patriarhului Miron cu încredințarea că, — un Ierarh încercat și mare patriot, care a reușit, într'un scurt timp să dea Bisericii sale o atât de mare splendoare, să se impună, și înăuntru și în afară prin distinse calități sufletești și printr'o prodigioasă capacitate de muncă, — destinele Tronului și ale Țării vor fi puse sub admirabilă conducere și Carul Statului va fi ocârmuit cu înțeleaptă pricepere. *Și, bun e Dumnezeu, că minunată alegere au făcut.*

Inalt Prea Sfințite Stăpâne,

V'am obosit cu o lungă cuvântare, care, după credința mea nu are nici măcar meritul de a fi izbutită. Fiindcă îmi dau seama perfect de bine că o personalitate cu o activitate atât de multiplă și de prodigioasă, cu înfăptuiri atât de uimitoare, nu poate să fie prinsă cu înlesnire în cadrele unui vocabular atât de sărac, ca al meu și nici defini într'un suflet pe care admirația îl copleșește. Dar, întocmai ca copilul care își iubește mama, fără să știe de ce ; ca pasărea cerului care-și proslăvește în cântec pe creatorul ei, fără să știe de ce ; tot astfel se revarsă din inimile noastre sentimentele de dragoste și de respect și îndrăsnesc să Vă rog ca, din tot ce spusei, să păstrați numai atât : *Fiii duhovnicești ai I. P. S. Voastre simt mai mult decât pot să exprime. Intru mulți și jericți ani Stăpâne Sfinte !*

cuvântarea P. C. P. Popescu-Mălăești, decanul Fac. de Teol. din București

Inalt Prea Sfințite !

Sărbătoriți și sărbătorim azi cu toții 10 ani dela suirea I. P. S. V. pe scaunul de Arhiepiscop și Mitropolit al Ungrovlahiei și aproape 10 ani dela ridicarea acestui scaun — în persoana I. P. S. Voastre — la rangul de Patriarh.

Frumusețea armoniei firii, ca și desăvârșirea ei, stă în diversitatea cea mare de stări și efecte. Iată azi ne bucurăm cu toții de acesată sărbătoare. Dar este bucurie ce îngâmfează și este bucurie ce îngrijorează.

Una este caracteristica omului slab la minte. Alta este a omului cu mîntea ageră

și cu sufletul mare, care neputînd înfrîna gândurile ce zboară — fără a lui vrere — spre idealul măreț ce-i stă înaintea minții, tocmai în zi de sărbătoare ca cea de azi îl năpădește, mai mult, grija de ce va fi.

Facultatea de teologie — în numele căreia, ca Decan, vorbesc — s'a întrebat de mult cu ce ar putea ușura sarcina și ar împutina grijile Ocârmuitorului Bisericii ortodoxe.

Să jelim trecutul, să-l cănim, să ne vâităm, nu putem face, căci pe de o parte cădem sub osânda Eclesiasticului ; iar pe de alta am dovedi că nu ne cunoaștem credința ortodoxă, Ortodoxia noastră.

Una din trăsăturile caracteristice ale or-

toxiei este legătura strânsă dintre Biserică și neam. Soarta neamului a fost soarta Bisericii. A critica Biserica, însemnează a critica neamul.

Pe treapta de evoluție morală pe care s'a aflat neamul pe aceeași treaptă s'a aflat și Biserica. Unii au criticat preoțimea noastră ortodoxă, zicând că este mai pre jos de cea a celorlalte confesiuni.

Nu au dreptate. Preoțimea noastră nu este ca cea Romano-catolică ca un strat strein suprapus peste stratul credincioșilor.

Preoții noștri sunt fiii neamului nostru. În vinele lor curge sângele neamului nostru.

Pe acei pe cari i-a avut neamul românesc i-a dat. Ingeri în trup n'am putut avea și nici nu vom putea avea.

Dacă nu trebuie să ne ocupăm în felul acesta de trecut, nu știm dacă v'am ușura grijile ocupându-ne de viitor, căci viitorul îl știe numai Dumnezeu. — Noi v'am putea spune numai vorbe.

Ne-am gândit însă că „vorbele zboară, faptele rămân“. Și de aceia și noi dăm mare preț pe fapte, nu pe vorbe.

La acest gând ne-a dat prilej și cuvântul „Patriarhie“, care împrăștează în mintea noastră vremi trecute, depărtate, în ortodoxie, dar neuitate până azi și nici nu vor putea fi uitate deapănarea.

Numele de „Patriarhie“ este legat de numele de „știință teologică“.

Prin bărbații de știință teologică, cari zi și noapte scormoneau scripturile și descopereau în rândurile scrise tainele învățaturii divine, Patriarhiile vechi ortodoxe au rămas nemuritoare.

Azi și Romano-catolicii și protestanții se închină înaintea acelor bărbați cărturari și și sfinți.

Știm că grija cea mai de seamă a I. P. S. V. este ca această Patriarhie să se ridice la rangul pe care țara și neamul îl doresc.

Facultatea de teologie — cu un corp profesoral primenit și cu bune nădejdi de viitor — se străduiește, după ale ei puteri, și fără ajutor dela nimeni — nici dela ceice ar trebui să i-l dea — să înainteze știința teologică și să facă pe cei ce nu cunosc bine ortodoxia să-i cunoască caracterul ei sfânt și ființa ei dumnezeiască întemeiată pe sfințele scripturi.

De aceia a și început a publica o colecție de studii sub titlul de «*Studii teologice*».

Este un mic început; o mică contribuție la înălțarea măreței clădiri intelectuale demnă de numele de „Patriarhie“. Dar nădăjduim că ce noi semănăm Dumnezeu va face să crească, cum ne dă nădejde marele apostol al neamurilor — Pavel.

De asemenea pentru a da ocârmuirii Bisericii elemente mai bune și mai apropiate de duhul ortodoxiei a luat măsuri ca cei ce se pregătesc intelectual pe băncile facultății să se pregătească și sufletește la altarul Bisericii.

Pe aceste căi, prin fapte pozitive, după ale ei puteri, facultatea de Teologie crede că va contribui la întărirea credinței Ortodoxe, la ridicarea Patriarhiei, ușurând grijile I. P. S. V. căruia Vă dorește ani mulți în depliuă sănătate.

* * *

În calitate de președinte al societății clerului „Ajutorul“ îngăduiți I. P. Sfinți să Vă aduc și urările de bine ale acestei societăți.

Preoții — membrii ai acestei societăți — simțind cât de grele sunt vremurile de azi prin curentele vrășmașe ce se furizează, fără să băgăm de seamă, și adeseori chiar înleznite prin anumite împrejurări și creeri de stări streine credinței noastre ortodoxe, dorindu-Vă zile multe au toată nădejdea că duhul ce se desprinde din frumoasă parabolă a Mântuitorului despre viță și mlădițe (Ioan 15) va veni mai tare și mai de aproape la ei însufletind și oțelind puterile acestor lucrători huliți în ogorul Bisericii. Căci sucul de vieață dătător se poate suga numai **direct** din viță. Altfel mlădițele se ofilesc încet, încet și la urmă se vestejesc.

Dea Domnul zile multe I. P. S. Voastre ca să vedem nu mlădițe vestede, ci verzi, frumoase și rodnice. Să trăiți!

AU APARUT :

„CARTEA DE RUGĂCIUNE, PENTRU TOT ROMÂNUL“. 150 pag. Format obicinuit, Lei 80 legată și 20 Lei broșată.

„CARTICĂ DE RUGĂCIUNI“, 242 pag. Format micuț. Pentru bărbați, de purtat în buzunarul pieptarului; pentru femei în trăsțuța de mână. Lei 155 în piele aurită; Lei 90 în piele simplă; Lei 70 și 80 în pânză; Lei 25, Broșată.

de Dr. MIRON CRISTEA, Patriarh.

Se recomandă tuturor.

„APOSTOLUL“

Cuvântarea P. C. Părinte P. Partenie, Directorul Seminarului Central

I. P. S. Părinte Patriarh,

În numele Casei de ajutor și economie a clerului, așezământ Patriarhal pe care l-ați încheșat ca pe unul din multele capitole menite a înmănușchia strădaniile noastre în cadrul autonomiei;

În numele Seminarilor Central și Nifon, Școale de sub înalta oblăduire a Înalt Prea Sfinției Voastre—pe care le-ați încălzit părintește la sân și pe care le-ați împărtășit cu strălucitoare și ocrotitoare iubire și cercetare la diferite ciasuri din viața lor; în numele dascălilor acestor școale ce se află de față, îngăduiți-ne să vă aducem astăzi, când împliniți zece ani de fericită arhipăstorie pe scaunul lui Antim, lui Teodosie și lui Grigorie IV Miculescu, cele mai plecate și fiești simțiminte, cu îndătinatete și neprecupețite heretisiri.

Suntem copleșiți de toată îndreptățita mândrie creștinească și românească pentru înfățișetoarele și covârșitoarele vrednicii cu care — la vreme așa de mari și grele — ați fost hărăzit, ca tocmai de sus, din dregătoria de Regent și Patriarh, să slujiți Țării, strejuind și ocrotind înțelepțește vârsta fragedă a Regelui nostru Mihai I.

Regent și Patriarh! Glăsuitoare îmbinare care culminează un adevăr ce ne vine din străfundurile Istoriei, unde românitete și creștinătate, se gășesc laolaltă *în una și aceeaș urzeală*; prin rostul acestei *urzele* patria mamă și-a lămurit cărările prin care s'a ajuns la biruința cea mare a Unirii, după cum așa de arhitectural și limpede ne-ați desprins acest adevăr în marea și epocala cuvântare pe care ca Regent ați ținut-o la Alba Iulia (când cu pomenirea celor zece ani dela alăturarea ei la sânul patriei mame).

Dar ipostasele îndoitei slujiri *sunt un semn și o pildă*, dacă ținem seama de obârșia stratului țărănesc de unde ați purces, străbătând tot urcușul uriașei culmi, sprijinit însă pe nebănuite comori și însușiri ale sufletului românesc, cu care ați fost mai vârtos înzestrat I. P. S. Voastră.

Vă urăm mulți și îndelungați ani ca să stărniți și să scoateți la iveală Dominanța (stăpânirea) nesleită a puterilor românești și Dominanța Bisericii noastre străbune în-lăuntru și înafara Țării, fiindcă așa năzuți, așa lucrați, așa poruncește trecutul.

Să trăiți!

Cuvântarea d-lui Dr. I. Matei, directorul Internatului Teologic din București

*Prea Fericite Părinte și
Înalt Regent,*

După rostirile, atât de frumoase și de înțelepte, ale fețelor bisericеși mai mari și ale Așezămintelor noastre de învățatură duhovnicească, îngăduiți acum și *tineretului teologic dela Radu Vodă*, ca prin glasul directorului, să aducă, în această mișcătoare desfășurare de praznic creștin, mireasma simțirilor sale de bucurie senină și de iubire entuziastă.

Internatul teologic, care are norocul să se găsească, de trei ani de zile, sub aripa ocrotitoare a *Prea fericirii Voastre* vede, cu bună dreptate, în aniversarea de astăzi, nu numai un act de sărbătoare *personală*, ci mai presus de el un luminos popas de biruință și de înălțare a însăși *Bisericii* noastre ortodoxe române.

Căci, uitându-ne cu nepărtinire la cei 10 ani din urmă ai Prea Fericirii Voastre, ca *Primat și Patriarh* al României Mari, ne dăm seama, cu firească emoțiune, că rodnicia lor coincide cu cele mai strălucite evenimente istorice, din câte a înregistrat în curgerea veacurilor, desvoltarea Bisericii noastre naționale.

Și dacă la înfăptuirea lor au colaborat atâtea forțe de seamă ale vieții noastre bisericеști și politice, nu-i mai puțin adevărat, că factorul determinant, care a ispirat, a îndrumat și a dus la izbândă aceste neintrecute realizări, trebuie căutat în *covârșitoarea personalitate* a Prea Fericirii Voastre.

Acum 40 de ani, Prea fericirea Voastră, ca președinte al studenților în teologie, zugrăvind într'o frumoasă conferință de pomenire, figura epocală a Mitropolitului *Andrei*

Şagună. arătați, în accente calde. că faptele, cari i-au adus cununa nemuririi au fost mai ales *reînvierea Mitropoliei ardelenne și creierea Statului Organic.*

Cât de slăvită trebuie să fie, după socotința noastră cununa *Aceluia*, de-a cărei păstorire luminată se leagă: *reînvierea unității integrale a Bisericii românești, în spiritul marelui tradiții din zilele de glorie ale lui Mihai Viteazul și Teodosie Veștemeanul, cuprinderea ei într'o măreață organizare constituțională, deslănțuirea marilor curente de renaștere religioasă și în sfârșit: intemeierea Patriarhatului, ca o consecință logică a prestigiului nebănuit, ce l-ați dăruit, cu atâta strălucire, Bisericii ortodoxe române.*

Copleșiți de minunea acestor înfăptuiri. nu sunt oare tot atât de firești lacrimile de bucurie, cari să ne indemne-ca odinioară pe Mitropolitul Şaguna în congresul constituant dela 68-a rosti cuvinte cerești: „*Inoiește-te noule Ierusalime, că și a venit lumină și slava Domnului peste tine a strălucit.*“ ?

* * *

Cu adevărat, Domnul îndurărilor și-a întins dreapta sa, de minuni făcătoare, asupra Bisericii și neamului nostru, hărăzindu-i în ființa, cu suflu profetic, a Prea fericirii Voastre, pe *păstorul ales*, care să se învrednicească a ținea în mâinile sale, cu negrăita înțelepciune, deodată și *cârja patriarhală și semnele puterii regale....*

Prin toate darurile impresionante și virtuțile cuceritoare, ce Vă împodobesc, noi simțim plini de uimire, că sunteți *un predestinat al cerurilor*, sortit de nepătrunsa înțelepciune divină, să îndepliniți o mare și mântuitoare chemare în viața Bisericii ortodoxe și a națiunii noastre.

Privind apostolatul de 40 de ani al Prea Fericirii Voastre în slujba lui *Iisus*, cu aceea nemărginită risipă de *rouă sufletească*, ce-a udat, intru rodire, toate, *dar absolut toate* câmpurile existenței noastre religioase și naționale, ni se pare că vedem aieva idealitatea imaginii din Sf. Scriptură: „*Căci se cuvine Episcopului să fie țără de prihană, negrabnic la mânia, nebătăuș, nepoftitor de câștig urât, (Ep. către Tit.) ci blând față de toți, destoinic să dea învățătură, răbdător la năcazuri, meșter să dojenească cu blândețe pe cei ce stau împotriva.* (Ep. către Timotei).

Intr'adevăr, cece încălzește mai înălțător

sufletele noastre, este acel mare izvor de *iubire creștină*-**linia stăpânitoare a Prea Fericirii Voastre** ce se revarsă generoasă și fără de odihnă asupra tuturor, buni și răi deopotrivă, intruchipând cea mai de preț învățătură a Mântuitorului: „*Intru aceasta voi cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, dacă veți avea iubirea unii către alții.*“ (Ioan 12 125)

Dar numai cei cari am stat aproape, de Preafericirea Voastră, ne dăm seama, că dacă ați urcat culmile cele mai înalte ale vrednicilor bisericești și politicești, această epică ascensiunea n'a fost de loc cruțată de frământări grele și de încercări crude, de prigoniri haine și de suferințe amare.

Ele V'au venit deopotrivă dela dușmanii noștri de rasă, cari pândind din umbră fiecare cuvânt și fiecare faptă de afirmare îndrăzneată a conștiinții naționale, ce încălzea un popor robit, n'au întârziat să vă târască până în palatele *muștrărilor* împărătești și să vă pună viața în primejdie prin spectrul de groază al *lemnitelor* ungurești.

Dar, vai, de ce n'am spune-o, picurii durerii v'au stropit adeseori și din strașina ingrătă a celor de o lege și de o limbă cu noi.

Nedreptatea lor V'a amărât adânc, înălbind fără de vreme frumusețea unui profil ideal și rânind, cu săgeți otrăvite, o caldă inimă îngerească.

De aceea, este bine să se știe în lume, că dacă astăzi Vă bucurați de o glorie atât de mare, ați plătit-o din belșug cu *suferințe*, ca să se plinească iarăș cuvântul *pătimirilor* din Sf. Scriptură.

Și dacă ați biruit, taina o găsim în faptul, că mai presus de durerea ce vă apasă, V'ați îmbrăcat totdeauna în platoșa vindecătoare a *iubirii creștine*, iertând toate și îmbrățișând pe toți, cu aceiași sfântă și nesfârșită bunătate de Părinte înlăcrămat.

* * *

Tinerii teologi dela Radu-Vodă sunt fericitiți, că pot culege această *supremă virtute*, cerută de *Hristos* slujitorilor săi, dela însuș *capul Bisericii* noastre patriarhale.

Călăuziți tot de pilda vieții Preafericirii Voastre, ei sunt încredințați, că pregătirea lor *ideală* pentru altar, nu poate avea un izvor mai sfânt și mai răcoritor decât *Rugăciunea și Munca*, iar activitatea creatoare

a Clerului și poporului drept credincios, cultul iubitor al învățaturii de *autoritate* și de *disciplină* creștină, atât de necesară și de mântuitoare pentru Biserica neamului românesc.

Cu aceste gânduri curate, studenții și înaintele stătătorii *Internatului Teologic*, se grăbesc să aducă la praznicul bucuriei de as-

tăzi, toată *seninătatea* inimii lor devotate rugând cu umilință Providența harurilor cerești, să vă dăruiască lungimea de zile și viață de fericire a dreptilor, în Domnul adormiți, *Gheorghe* și *Domnița*, neuitații părinți după trup ai Preafericri Voastre.

Intru mulți ani Stăpâne și Părinte bun al sufletelor noastre!

Cuvântarea d-lui I. Popescu-Pasărea, președ. Asoc. Gen. a Cânt. Bisericești

I. P. Sf. Stăpâne,

La strălucita sărbătoare de astăzi a Bisericii și Neamului, iau parte, cu adâncă smerenie, cu desăvârșita dragoste și neclintit devotament — și mai mici slujitori ai Ei, cântăreții bisericești. Cunoscând trecutul de glorie al dascălilor de odinioară, primii învățători ai poporului, precum și păgubitoarea decadentă în care îi aruncase o inadvertență regretabilă a vremii, cântăreții bisericești năzuiesc de 40 de ani spre limanul reînălțărilor culturale și sociale. Din fericire, aspirațiunile lor sunt astăzi realizate aproape în întregime. Cultura lor s'a așezat pe temelii solide; vechile școli emirice s'au reorganizat cu programe complete de studii pentru cultura integrală a lor, și mai ales cu înființarea mult doritei Academii de muzică bisericească pentru păstrarea și progresul cântului bisericesc străbun.—Situția lor socială de asemenea s'a ameliorat simțitor prin dispozițiunile noii legi de organizare bisericească cari crează astfel un nou element de cultură și civilizație în viața satelor, alături

de Preot și Invățător.

Cel ce a sprijinit, a ajutat și a prezidat aceste realizări sunteți I. P. Sf. Voastră, omul providențial al Bisericii și Neamului, feciorul de țaran neos român dela Toplița mult doriului Ardeal, animatorul unității noastre naționale, ctitorul nouilor așezări ale Bisericii— Miron Cristea, Mitropolitul Primat al țării, primul Patriarh al Bisericii Române, motorul bisericii răsăritene și tutorul micului rege Mihai I, nădejdea de mâine a Neamului.

Iată de ce sărbătoarea de astăzi a împlinirii a 10 ani de arhipăstorie înțeleaptă și glorioasă a I. P. Sf. Voastre se confundă, pentru instituția cântăreților bisericești cu însăși sărbătoarea cea mare a reînălțării culturale și sociale a lor.

Iată de ce, unind glasul nostru astăzi, cântăreții bisericești din întreaga țară împreună cu Clerul și întreg norodul scumpei noastre Români depunem înaintea I. P. Sf. Voastre omagiile noastre de neclintită dragoste, recunoștință și devotament profund.

Să trăiți I. P. Sf. Stăpâne, mulți, mulți ani!

Răspunsul I. P. Sf. Patriarh MIRON, la felicitările ce i s'au adus

Prea Sfințiilor, Prea Cucernici Părinți și Domnilor,

Zece ani de activitate pe terenul obștesc este un timp prea scurt chiar și pentru o persoană, un om cu viața pământească scurtă, necum pentru o instituție cum e biserica — că să justifice manifestații jubilar.

Dar — dacă reprivim asupra deceniului trecut și a celor înfăptuite dela venirea mea în fruntea bisericii și mai ales dacă asemănăm — cum a făcut Preasfințitul Titu Simeonia — ce eră bi-

serica noastră când am venit la București și ce este astăzi, — atunci cu adevărat scurtul deceniu ne pare un veac întreg. Schimbarea spre bine este uriașă. Și oricât te-ai ascunde în dosul unei smerenii exagerate, succesele se vădesc și grăesc dela sine. Dar laudele, ce mi le aduceți prin rostul atâtor oratori și elogiile ce mi le faceți, le consider nu ca privind anumite merite speciale, ci ca privind numai o datorie

implinită cu conștiințiositate. Iară de altă parte — ori cât de umilită era biserica și slujitorii ei nainte cu 10 ani: — totuși — dacă am făcut progrese uriașe, încât înaintea cu 10 ani asemenea realizări păreau — cum afirmă părintele Titu—adevărate „minuni“ — explicarea se găsește și în faptul, că dorul de-a ieși din acea stare de umilință eră viu în sufletul multor clerici și mireni de aici, gata să se însire la treabă bună; și se aștepta numai bărbatul cu curaj și pricepere, care să pornească lucrarea și să aibă tactul de-a conduce prefacerile epocale fără zguduiri și convulziuni păgubitoare, paralizând cu istețime intrigările, ce aveau să vie și din partea bisericească și din partea celor ce le convenia situația umilă, bună de exploatat. Resfrâng deci o parte a laudelor aduse mie asupra celor ce m'au ajutat în munca mea, la început mai puțini, dar cu timpul tot mai mulți.

Dar programul meu pe teren bisericesc încă nu s'a încheiat. Ceeace am făcut—fie singur, fie cu ajutorul colegilor episcopi, mitropoliți, bărbați de stat, clerici și alți colaboratori,—nu-i de ajuns. De sigur sunt succese foarte frumoase, unele chiar epocale: Organizarea unitară a bisericii, asigurarea autonomiei; scoaterea politiceii din biserică pe cât e cu putință; sporirea cu 5 a episcopilor ortodoxe, sporirea la 20 a seminariilor teologice și o nouă facultate de teologie în Basarabia; seminarul liceu al orfanilor din Câmpulung; cel călugăresc dela mănăstirea Cernica; trecerea în mâna mea a internatului teologic Radu-Vodă din București; a Tipografiei Cărților Bisericești, înființarea Tipografiei dela Cernica; fondul de asigurare contra incendiilor, care abia după $\frac{1}{2}$ an de existență se apropie de un milion lei; Cassa de Economii a clerului și funcționarilor bisericești; buna îndrumare a Mănăstirilor; sporirea însemnată a averii lor; câte-va orfelinatele și atelierile înființate pretutindenea; Mănăstirea nouă dela Toplița din Ardeal și dela „Izvorul Miron“ din Romanesti-Banat; recăștigarea mănăstirilor secularizate Comana, Plătărești, Znagov, Negru-Vodă din Câmpulung; Sporirea neașteptată a averilor din atâtea parohii, cu bugete anuale de 1—2—3 milioane lei; fonduri însemnate create din nimic la arhiepiscopie; atâtea averi însemnate câștigate pentru biserici; moșii frumoase, pădurii valoroase pentru episcopi și mitropoli, sesii pentru parohii; școlile de cântăreți; una de pictură și Academia de muzică bisericească, ca un început al Academiei de arte bisericești; atâtea clădiri de biserici, case

parohiale, atenee și case naționale; noul palat al arhiepiscopiei; reînvierea revistei: „Biserica Ortodoxă Română“; înființarea „Apostolului“ și a multor altor reviste până și parohiale; a Institutului biblic cu Noul Testament și cu Psaltirea lui, ca lucrări mai însemnate; înființarea Patriarhiei Române și ridicarea mea la rangul de I Patriarh al României; pornirea unei foarte lăudabile mișcări misionare, de povoduire a învățăturilor evanghelice în straturile largi ale poporului, ceace îmi atrage zilnic laude dela valoroși bărbați ai țării; pornirea laudabilă a „millei creștinești“ și a intrării clerului în toate acțiunile de activitate publică cu duhul evanghelic ca armă de cucerire a vieții publice; bunele începuturi de a preface biserică în „biserică activă“, lucrătoare, în toate manifestările vieții publice, după pilda dată pretutindenea de mine, etc. etc., dar nu sunt suficiente. Chiar și prestigiul câștigat de mine pentru biserică e un succes foarte frumos; dar nu e pe deplin asigurat.

Mai trebuie să urmeze, ceace credeam, că va premerge. Trecerea seminariilor teologice, vechi și noi în sfera de jurisdicție a bisericii autonome, și organizarea și complectarea lor pentru o mai bună instrucție teologică și mai ales pentru o mai bună educație bisericească, încât numărul preoților destinși, cari fac azi în multe părți mândria bisericii, să se sporească în toate parohiile. Și atunci biserica va merge cu pași siguri spre culmea și ținta de-a fi prima biserică în ortodoxie și de model în tot creștinismul mondial.

Ca să avem și un puternic stat major de clerici temeinic pregătiți atât în cele teologice cât și în filosofie, științe și în cultură generală, am trimis un număr mare de tineri în apus, ajutându-i din mijloacele episcopiei mele tineri din orice parte a patriarhiei. Aștept dela ei să pornească o literatură bisericească în spirit critic, care să lumineze nu numai lumea românească ci toată ortodoxia. O mișcare literară bisericească a început. Apar deja lucrări bune. M'a îmbucurat promisia decanului facultății teologice dela București, făcută azi aci, că profesorii de aci ne vor veni în ajutor cu lucrări noi. Eu doresc, să se întrunească toți profesorii dela toate facultățile teologice, dela seminarii, preoți literați etc., și să înceapă o muncă cu sistem d. e., pentru a ne da în românește Patristica. Ași fi fericit, dacă pe monumentul meu s'ar pune drept omagiu această lucrare. Avem clerici și profesori, cari cunosc atâtea limbi. Intre ei să se împartă lu-

crul. Cărțile fără cuprins dogmatic se pot traduce și din limbile slavă, franceza, germana, engleza, etc.

De altă parte cei ce cunosc limba greacă să ne dea—în locul Pravilei și a Pidalionului învechite o colecție modernă, critică, comentată și complectă de canoane, cum au grecii, etc.

Cât privește dorința multora exprimată azi, ca eu să continuez și de aci înainte cu același neobosit zel a desfășura aceeași muncă cu succes în biserică, etc., observ, că în situația mea de azi—ca Regent și Patriarh—ar trebui să am nu numai puteri uriașe, ci supra omenesți, nu ca să răstorn, ci numai să diminuez adevărul cuvintelor din scriptură: „Nu poți sluji la 2 domni.“ De aceea să vă însemnați un lucru: V'am învățat, să mergeți pe picioarele proprii în câmpul unei vieți autonome a bisericii. Căutați de aci înainte, ca aceste picioare exercitate să fie călăuzite de capul și judecata proprie a voastră și a înlocuitorilor mei. Căci vârsta

mea, poziția mea,—chiar și dacă n'ași fi regent—munca mea de până acum cu succesele ei, mă îndreptățesc a înceta să mai fiu și generalisim și executator al poruncilor la fața locului. Din contră, ajuns la culme, intenționez să mă așez d'aci înainte pe o piatră de popas și de acolo să privesc cu satisfacție, cum preoții la înălțimea misiunii, consiliile parohiale, mănăstirești, eparhiale, patriarhale și membrii tuturor corporațiilor bisericești ajutați de credincioșii tuturor claselor sociale, aleargă—ca niște furnici harnice—și diriguiesc, muncesc în câmpul vast al vieții bisericești, iar roadele pârguesc cu îmbelșugare spre progresul bisericii și al credincioșilor ei și al țării care ne ocrotește.

Cu aceste nădejdi vă mulțumesc tuturor pentru aprecierea muncii mele din biserică; dorindu-vă puteri noi întru continuarea operei mele, desvoltând, întărind și sporind așezămintele înființate de mine în cadrele unei biserici tot mai înfloritoare, Amin.

MIȘCAREA ÎN CLER

NUMIRI, TRANSFERĂRI, DEMISII, DECESE.
1. DECEMBRIE 1929., 1 IANUARIE 1930.

1. Ioan R. Chivulescu se transferă de la Priboiu Dâmbovița, la par. Drăgoești-Ungureni Dâmbovița I., pe 1 Sept. 1929, în locul lui Gh. Russe pus în disponibilitate.

2. Eug. Certan se numește pe data de 1 Decembrie 1929, dirijor de cor la bis. Sf. Vineri Herasca din Capitală circ. II., în locul vacant.

3. Alex. Hagiescu cântăreț la parohia Comarnic II., jud. Prahova, decedat la 1 Oct. 1929, se șterge din state.

4. Const. Gh. Georgescu se numește pe 1 Decembrie 1929, dirijor de cor la biserică Sf. Nicolae Tabacu din Capitală în locul lui Anton Trongani, demisionat pe aceeași dată.

5. C. Lăzeanu se numește pe data 15 Oct. a. c., paracliser la biserică Sf. Filofteia din Ploești, în locul lui N. Albulescu, demisionat la 1 Oct. 1929

6. Nae Ionescu cântăreț la parohia Nicuț din C-Lung se transferă pe data de 1 Ianuarie 1930, la parohia Sf. Nicolae Popa-Savu din C-Lung.

7. Ioan R. Chivulescu cântăreț la parohia Căprioru Dâmbovița, demisionat la 22 Iunie 1929., se șterge din state.

8. Anton Gheorghe se numește pe data 1 Dec. 1929., cântăreț II., la parohia Sf. Voevozi Urlaț jud. Prahova, în locul lui Iancu Popescu, care a părăsit serviciul de la 1 Iulie 1929.

9. Ioan Ionescu se numește pe 1 Nov. 1929. paracliser la biserică Sf. Dumitru-Carol par. Zlătari din Capitală, în locul vacant.

10 I. Vlădescu se numește pe data de 1 Dec-

cembrie 1929, cânt. la bis. Sf. Visarion din Capitală, în locul vacant.

11. Haralambie Pâslaru se numește pe 1 Dec. 1929, cântăreț la par. Isvorul Tămăduirii din Capitală, în locul lui N. Ionescu, demisionat la 1 Nov. 1929.

12. Stoica Rădulescu se reintregrează pe data de 15 Dec. 1929., în postul de cântăreț la parohia Uzun Vlaşca circ. I., în locul racticanțului Nicolae Pascu, demisionat pe aceeași dată.

13. Zamfir Burdulescu cântăreț la parohia Ceauș-Radu din Capitală, demisionat la 15 Oct. 1929, se șterge din state.

14. Dumitru Popescu se numește pe data de 1 Oct. 1929., paracliser la parohia Amza din Capitală, în locul lui Pavel Umberto demisionat pe aceeași dată.

15. Ilie N. Mihalache, cântăreț la parohia Dobrești jud. Ilfov, decedat la 25 Nov. 1929., se șterge din state.

16. Ion Nedelceanu cântăreț la parohia Puchenii Mușcel circ. II., demisionat pe data de 1 Dec. 1929, se șterge din state.

Cons. referent, Pr. EUGEN BĂRBULESCU.

NUMIRI, TRANSFERĂRI, DEMISII, DECESE.
PREOȚI. 1 DECEMBRIE 1929 — 1 IANUARIE 1930.

1. Pr. Moise Vișoțu nou hirotonit se recunoaște în statele parohiei Vîtichești-Mușcel II., pe data de 1 Nov. 1929.

2. Pr. Marin Marinescu nou hirotonit se recunoaște în statele parohiei Băbăița jud. Vlaşca circ. II., pe data de 15 Nov. 1929.

3. Consi. T. Popescu nou hirotonit pe seama parohiei Călugăru-Vlașca II., se recunoaște în state pe data de 15 Noembrie 1929.

4. Pr. Trandafirescu paroh la Malu-Spart jud. Ilfov circ I, demisionat la 1 Ianuarie 1930, se șterge din state.

5. Pr. Vasile Sardu, nou hirotonit pe seama parohiei Bălțești jud. Prahova circ. IV., se trece în state pe data de 1 Oct. 1929.

6. Pr. Murăreanu C. Petre, nou hirotonit pe seama parohiei Bădeni-Ungureni jud. Mușce circ. I, se recunoaște pe data de 1 Decemb 1929.

7. Pr. Corneliu Dumitrescu, nou hirotonit pe seama parohiei Bratcov jud. Teleorman circ. II., pe data de 15 Decembrie 1929.

8. Pr. Gh. Ionescu parohul parohiei Netofi jud. Prahova circ. I, demisionat pe data de 1 Ianuarie 1930, spre a-și regula drepturile la pensie, se șterge din state.

9. Pr. Moraru Ion nou hirotonit, se recunoaște pe data de 15 Noembrie 1929, în statele parohiei Vlădeni jud. Prahova circ. I.

Cons. Referent, Pr. EUGEN BĂRBULESCU.

„FONDUL PATRIARHUL MIRON I“

ACT DE FUNDAȚIE

Preoții cu întregul personal bisericesc din Protopopiatul Breaza Prahova folosind prilejul sărbătoririi a zece ani dela urcarea **INALT PEA SFINȚITULUI PATRIARH MIRON I** pe scaunul de Șef Suprem al sfintei noastre Biserici Ortodoxe din România întregită, hotărât-au în scop de a eterniza personalitatea **Inalt Prea Sfinției Sale** care a înăurit în chip strălucit înălțarea și propășirea Sfintei noastre Biserici strămoșești, înființarea unui fond cultural și filantropic al acestui protopopiat denumit „**FONDUL PATRIARHUL MIRON I**“.

Suma inițială subscrisă și vărsată acum la întocmirea acestui Act de Fundație, este de Lei 114.000. (Una sută patrusprezece mii), care s'a depus la banca populară „Caraimanul“ din comuna Breaza de sus-Prahova, cu recipisa No. 5132/1929.

Acest fond se va putea mări prin orice fel de donațiuni. El este și va rămâne inalienabil. Pentru scopul cultural și filantropic se va întrebuința numai venitul acestui fond și anume:

1. — 25⁰/₀ se va întrebuința pentru premiarea celor mai bune conferințe ale preoților din Protopopiatul Breaza-Prahova ținute cu ocaziunea cercurilor pastorale;
 2. — 20⁰/₀ idem pentru cele mai bune predici;
 3. — 30⁰/₀ acordare de ajutoare orfanilor și văduvelor de preoți și cântăreți la solicitare;
 4. — 10⁰/₀ pentru propagandă culturală religioasă-morală;
 5. — 10⁰/₀ alocație pentru mărirea fondului;
 6. — 5⁰/₀ cheltueli de administrație.
- Adminstrarea acestui fond va fi stabilită

printr'un regulament, care se va întocmi de **Prea Cucernicul Protopop și Cucernicii Președinți ai Cercurilor pastorale.**

Pentru care, întocmitu-s'a în dublu exemplar acest Act de Fundație azi, 31 Decembrie 1929 semnându-se de subscrișii în baza hotărârei preoților și cântăreților din procesul verbal cu data de 20 Decembrie 1929.

Protopopul circ. II Breaza-Prahova

(ss) V. OPRIS.

Consilier Arhiepiscopal, (ss) Pr. CONST, CERCEL.

Președinții Cercurilor
Pastorale :

(ss) Preot Indescifrabil
(ss) Pr. C. BOBĂRNAC
(ss) Pr. I. CELĂREANU
(ss) Pr. ALEX. POPESCU
(ss) Pr. BUZĂȚEANU
(ss) Pr. I. A. CHIRICA
(ss) Icon. I. ZINCULESCU
(ss) Pr. I. NEGRESCU

Prea Cucernice Părinte,

În legătură cu adresa Nr. 7 din 13 Ianuarie 1930, privitoare la înființarea în acel protopopiat a unui fond, din venitele căruia să se ajute orfanii și văduve de preoți și cântăreți și să se premieze preoții, cari au ținut cele mai succese predici ori conferințe cu ocazia întrunirii cercurilor pastorale, vă încunoștințez, că am luat cu multă plăcere act de laudabila Dvs., inițiativă și aprob atât Actul de fundație, care se retrimete sub dând încuviințarea ca fondul să poarte numele „Fondul Patriarhul Miron I“ iar celor ce au contribuit până acum cu suma frumoasă de una sută patrusprezece mii (114.000) Lei, se exprimă mulțumirile mele, trimițându-le Arhipăstorește mele binecuvântări.

Pentru sporirea fondului trimet zece mii (10.000) Lei.

Cu arhieresti binecuvântări.

PATRIARH, MIRON

P A R O H I I V A C A N T E

PREOȚI

Se publică concurs cu termen de o lună dela publicarea în Apostolul pentru ocuparea următoarelor Parohii.

1) *Parohia Copăceni-Mogosești*, comuna Copăceni-Mogosești Ilfov, devenită vacantă pe 1 Decembrie 1929 prin transferarea preotului paroh Gheorghe Petrescu, de aci la parohia, Copăceni-Vlașca. Parohia Copăceni-Mogosești este formată din 2 cătune: Mogosești și Varlaam, ambele cu o populație de circa 215 familii ortodoxe și cu 1033 suflete. Biserica parohială cu hramul „Sf. împărați” este bună; are 17 pogoane sesie parohială; casă parohială nu are ca venit are salariul cu accesoriile conf. gradului de studii și venitul epitrahilului, care se cifrează la 2-3.000 lei anual.

2) *Parohia Clătești*, comuna Mitreni-Ilfov, devenită vacanta încă de la înființarea ei, 1 Ianuarie 1927. Parohia Clătești este formată dintr'un singur sat, cu o populație de circa 205 capi familii ortodoxe și cu 1015 suflete; Biserica parohială cu hramul „Adormirea” este potrivită; are 16 pogoane sesie parohială, are casă parohială bună; ca venituri are salariul cu accesoriile conf. gradului de studii și venitul epitrahilului care se cifrează la 4-5.000 lei anual.

Se publică concurs, cu termen de 30 zile de la apariția acesteia în „Apostolul” pentru ocuparea postului al II-lea de preot ajutor dela biserica Sf. Vasile din Ploești, post detașat aci de la biserica Maica Precista din Ploești, conform deciziei Consiliului Eparhial din 18 Decemb. 1929.

Protopop, CONST. M. PETRE

Se aduce la cunoștință (doritorilor) că, la Mănăstirea Seminar „Negru-Vodă” din Câmpu-Lung Muscel, este vacant postul al doilea de preot-monah, cu începere dela 15 Decembrie a. c. Este plătit acest post cu lei 2910 lunar, plus locuință iar hrana se dă dela Seminar, plătiind 20 lei pe zi, ratia unul elev.

Doritorii de a ocupa acest loc, vor înainta Sf. Mitropolii cererea însoțită de Cuvenitele acte, în termen de 30 zile dela data acestei publicări. Se preferă un ieromonah cu titluri academice sau seminar superior.

Preotul Z

Postul I de preot slujitor la Mănăstirea Seminar Negru Vodă din Câmpu-Lung, devenind vacant pe data de 15 Decembrie 1929 se publică Concurs pentru ocuparea lui.

Reflecții trebuie să fie ieromonah cu studii superioare și buni cântăreți.

Ca avantajii: casă, venitul epitrahilului apreciabil și salariu potrivit gradului de studii.

Cererile însoțite de acte și memorii se vor înainta cancelariei Sf. Patriarhii.

Pr. N. PROCA

Se publică concurs în termen legal de la data publicării pentru ocuparea postului de diacon de la Catedrala Sfintei Patriarhii.

Salariul plătit conform gradului de studii și are și locuință la Patriarhie.

Candidații vor înainta cererile însoțite de actele cerute de Regulament, direct Arhiepiscopiei Bucureștilor.

CANTAREȚI

Se caută un bun cântăreț, cu titlu academic și făcând parte din cinul monahal.

Salariul plătit conform gradului de studii și are și locuință la Patriarhie.

Candidații vor înainta cererile însoțite de actele cerute de Regulament, direct Arhiepiscopiei Bucureștilor.

Arhiepiscopia Bucureștilor.

Se publică concurs pentru ocuparea posturilor de cântăreț I și de cântăreț II-lea, de la biserica Popa Chițu, devenite vacante pe ziua de 1 Ianuarie 1930.

La 3 Februarie a. c., orele 3 p. m., candidații vor fi prezenți în biserica Sf. Vasile-C. Victoriei spre a fi examinați de comisiune.

Condițiunile de admitere, pentru depunerea examenului, se găsesc publicate în curierul Sf. Arhiepiscopiei „Apostolul” No 21 din 1 Noembrie 1929, pag. 287.

Cererile cu actele se vor înainta Protopopiatului, până la data de 2 Februarie 1930.

Protopop, ZAMFIR ST. POPESCU

Postul de cântăreț al II, de la Biserica Sf. Gheorghe-Vechi, rămânând vacant pe ziua de 30 Dec. 1929, prin încetarea din viață a titularului Anghel Rădulescu, se publică concurs în termen de 15 zile.

Candidații vor adresa cererile Protoieriei II din Capitală.

Protolereu, Econ. CONST. MOISIU

1) La parohia *Vintilă-Vodă*, comuna *Popești Leordeni-Ilfov*, este vacant postul II-lea de cântăreți, plătit de onor Prefectura de Ilfov.

2) La parohia *Hotarele-Ilfov*, este vacant postul II-lea de cântăreț, prin înlocuirea cântărețului provizoriu Vasile Cristea, pe 1 Ianuarie 1930. Candidații pentru locurile vacante de cântăreți se vor adresa Protopopiei, în termenul de mai sus anexând la cerere: actul de studii, de naștere, de botez, de bună purtare și de satisfacerea serviciului militar de transferare sau de hirotonie însoțite de actele reglementare direct sf. Arhiepiscopiei, care în termenul legal le vor trimite acestei Protopopii spre referire.

Protopop, Icon. M. POPESCU

Se publică concurs pentru ocuparea următoarelor posturi vacante de cântăreți în parohia I Câmpu Lung-Muscel.

Dragoslavele, Rucărul de Mijloc, Vacarea, Chiliz, câte un post.

Doritorii de a ocupa aceste posturi vor petiționa protoieriei în termen de 15 zile, după care se va aviza comisiunea instituită și consiliul parohial.

Protoierul Pr. NIC. PROCA

Se publică concurs pentru ocuparea posturilor vacante de cântăreți de la următoarele parohii din jud. Dâmbovița: Căprioru, Priboiu, Bădeni, Bezdeadu de sus. Buclumenii, Brăteștii de sus, Capu Coastei, Ocnîța, Valea Lungă Cricov, Văcăreștii și Valea Leurzii.

Protopop,

Se publică concurs cu termen de 30 zile, pentru ocuparea postului de cantor la parohia Balta Doamnei. Jud. Prahova, devenit vacant pe data de 1 Ianuarie 1930, prin demisia titularului.

Candidații vor înainta cererile însoțite de acte la Protoeria I Ploești.

Protopop, CONST. PETRE

Se publică concurs pentru ocuparea posturilor de cântăreți vacante la următoarele parohii din protopopiatul II Teleorman:

- 1). Parohia Albești p. I
- 2). „ Bratcova p. I și II
- 3). „ Odobeasca p. I
- 4). „ Ciolănești Vale p. II
- 5). „ T. Calenderu II p. I
- 6). „ Regina Maria p. I II

Candidații vor depune examen în fața unei comisii de Protoerie la o dată fixată mai dinainte și care va fi comunicată.

Cererile însoțite de acte se vor trimite oficiului protopopesc.

Protopop ICON. FLORU IONESCU

Se publică concurs pentru ocuparea pe 1 Ianuarie 1930, a postului de cântăreț strana dreaptă la biserica parohiei *Merenii de Jos-Vlașca* devenit vacant prin decesul cântărețului Ion N. Popa din ziua de 17 Noembrie 1929.

Protopop BADĂNOIU.

DELA INSTITUTUL BIBLIC

Institutul Biblic al Bisericii ortodoxe române dorind a tipări în bibliotecă sa o serie de broșuri pentru prevenirea și combaterea propagandei sectante, publică pentru aceasta concurs, pe termen de trei luni adică până la 1 Aprilie 1930, pentru alcătuirea următoarelor broșuri:

1. — *Sectele religioase*. Istoricul apariției lor. Starea lor astăzi externă și internă. (În această broșură se va arăta pe larg biografiile întemeietorilor acestor secte cari au fost adesea ori oameni de rea credință înșelători, etc.).

2. — Problema mântuirii după concepția ortodoxă, catolică, protestantă și sectantă.

3. — Sfânta Scriptură și Sf. Tradițiune.

4. — Biserica.

5. — Tainele Bisericii.

6. — Cultul Sfinților.

7. — Tâlcuirea Sf. Scripturi.

8. — Cinstirea Sfințelor icoane.

9. — Cinstirea Sf. Cruci.

10. — Rolul misionarului ortodox.

11. — Metoda prevenirii și combaterii sectelor. Tratarea acestor chestiuni se va face într-o expunere clară, cu termeni înțeleși de toată lumea și cu argumentație biblică suficientă pentru luminarea desăvârșită a chestiunii.

În ceia ce privește stilul, acesta nu va fi nici popular, nici științific, ci pe cât posibil va trebui să îndeplinească ambele aceste calități.

Și fiindcă broșurile se vor tipări cu două feluri de literă și anume, cu literă mai mare argumentația strict necesară și compatibilă cu o descriere pe înțelesul tuturor, iar cu literă mai mică textele biblice în întregime, pentru aceasta alcătuitorii vor ține seama în tratarea subiectelor de lucru acesta.

Formatul broșurilor va fi acela al broșurilor tipărite în bibliotecă Institutului Biblic, și fiecare broșură va putea avea 5-7 coale de tipar adică 80-120 de pagini.

Institutul Biblic plătește ca drept de autor odată pentru totdeauna, pentru broșurile alese, lei 4.000 coala de tipar.

Alegerea broșurilor se va face de către comitetul de editură al Institutului la care va lua parte și comitetul administrativ sau un delegat al său.

Cei care doresc a cunoaște mai amănunțit felul în care Institutul dorește să fie tratate aceste chestiuni, sunt rugați să citească referatul prezentat comitetului administrativ în această privință, de către d-l Th. Păcescu, președintele comitetului și publicat în revista „Biserica ortodoxă” de pe numărul pe luna Decembrie.